

บทที่ 4

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำความคิด

ลักษณะทั่วไปของประชากรศึกษา

ลักษณะทั่วไปของประชากรตัวอย่าง จำนวน 161 คน ประกอบด้วยคดียาเสพติด 91 คน และคดีอื่นๆ 70 คน แยกออกเป็นลักษณะภูมิหลัง ทางด้านประชากร เศรษฐกิจและสังคม คือ สถานภาพการสมรส อายุ รายได้ ญาติพี่น้องร่วมบิดามารดาเคยกระทำผิด การศึกษา การคบเพื่อน และชุมชนที่อยู่อาศัย ซึ่งแสดงไว้ในตารางที่ 4 ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ตารางที่ 4 ร้อยละของผู้ถูกคุมประพฤติจำแนกตามลักษณะภูมิหลัง

ลักษณะภูมิหลัง	ร้อยละ
สถานภาพสมรส	
โสด	46.6
สมรส	53.4
รวม	100.0 (161)
อายุ	
วัยผู้ใหญ่	54.0
วัยอื่น ๆ	46.0
รวม	100.0 (161)
รายได้	
รายได้ต่ำ	81.4
รายได้สูง	18.6
รวม	100.0 (161)

ตารางที่ 4 (ต่อ) ร้อยละของผู้ถูกคุมประพฤติจำแนกตามลักษณะภูมิหลัง

ลักษณะภูมิหลัง	ร้อยละ
ญาติพี่น้องร่วมบิดามารดาเคยกระทำผิด	
เคย	60.2
ไม่เคย	39.8
รวม	100.0 (161)
การศึกษา	
การศึกษาดำ	79.5
การศึกษาระดับสูง	20.5
รวม	100.0 (161)
เพื่อนเคยถูกจับกุมดำเนินคดี	
เคย	82.0
ไม่เคย	18.0
รวม	100.0 (161)
ชุมชนที่อยู่อาศัย	
ในสลัม	70.2
นอกสลัม	29.8
รวม	100.0 (161)

สถานภาพการสมรส

ในงานวนผู้ถูกคุมประพฤติในคดียาเสพติดให้โทษ ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลได้ทั้งหมด 161 ราย พบว่า ผู้ถูกคุมประพฤติที่กระทำผิดในคดียาเสพติดให้โทษจะมีสถานภาพโสด ร้อยละ 46.6 และสถานภาพสมรส ร้อยละ 53.4

อายุ

ในเรื่องเกี่ยวกับอายุนั้นผู้วิจัย พบว่า ผู้ถูกคุมประพฤติกระทำผิดซึ่งมีอายุวัยผู้ใหญ่ ร้อยละ 54.0 และวัยอื่น ๆ ร้อยละ 46.0 ตามลำดับ

รายได้

เกี่ยวกับสภาพความเป็นอยู่และการประกอบอาชีพของผู้ถูกคุมประพฤตินั้น พบว่า ผู้มีรายได้ต่ำร้อยละ 81.4 และมีรายได้สูง ร้อยละ 18.6

ญาติพี่น้องร่วมบิดามารดากระทำผิด

จากสภาพสังคมไทยระบบเครือญาติที่ผูกพันทางสายเลือดมีการช่วยเหลือซึ่งกันและกันอยู่ร่วมกันเป็นครอบครัวเดี่ยวหรือขยาย จากการศึกษาพบว่า ญาติพี่น้องที่เคยกระทำผิด ร้อยละ 60.2 และญาติพี่น้องที่ไม่เคยกระทำผิดร้อยละ 39.8

การศึกษา

เกี่ยวกับการศึกษาพบว่า ผู้ถูกคุมประพฤติส่วนใหญ่จบการศึกษาในระดับต่ำร้อยละ 79.5 และสำเร็จการศึกษาในระดับสูง ร้อยละ 20.5

การคบเพื่อนที่เคยกระทำผิด

เกี่ยวกับการคบเพื่อนพบว่า ผู้ถูกคุมประพฤติคบค้าสมาคมกับเพื่อนที่เคยกระทำผิดร้อยละ 82.0 และคบค้าสมาคมกับเพื่อนไม่เคยกระทำผิด ร้อยละ 18.0

เขตชุมชนที่อยู่อาศัย

สำหรับเขตที่อยู่อาศัยนั้นพบว่า ผู้ถูกคุมประพฤติส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในสลัม ร้อยละ 70.2 และอาศัยอยู่นอกสลัม ร้อยละ 29.7

ผลการวิจัย

การวิเคราะห์เบื้องต้นจะนำเสนอข้อมูลเป็นตารางไขว้ร้อยละ และได้จัดกลุ่มตัวแปรตามให้เป็นตัวแปรระดับกลุ่มเพื่อพิสูจน์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรตามกับตัวแปรอิสระให้ชัดเจนขึ้น จะใช้สถิติไคสแควร์ (χ^2 -test) ทดสอบความสัมพันธ์โดยมีข้อสมมติฐานว่า แต่ละกลุ่มชั้นของตัวแปรอิสระไม่มีผลแตกต่างต่อตัวแปรตาม และเมื่อคำนวณค่า χ^2 ได้แล้ว ต้องนำไปเปรียบเทียบกับค่าของตารางไคสแควร์ หากค่าที่คำนวณได้มีค่ามากกว่าค่าที่ได้จากตาราง แสดงว่าตัวแปรอิสระมีผลต่อตัวแปรตามอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สำหรับการศึกษาค้างนี้ได้ตั้งระดับความเชื่อมั่น ระดับ 0.05 หมายความว่า หากค่าคำนวณได้มีค่ามากกว่าที่ปรากฏอยู่ในตาราง แสดงว่าโอกาสที่จะผิดเนื่องจากการกล่าววว่าตัวแปรอิสระมีผลต่อตัวแปรตามจะมีเพียง 5 ครั้ง ใน 100 ครั้ง

การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดโดยนำเอาสถานภาพสมรส อายุ รายได้ ญาติพี่น้องที่เคยกระทำผิด การคบหาสมาคมกับเพื่อน และชุมชนที่อยู่อาศัยมาแจกแจงความถี่คิดเป็นร้อยละ และได้หาปัจจัยอื่น ๆ มาหาความสัมพันธ์เปรียบเทียบค่านี้สำคัญโดยใช้สถิติไคสแควร์ (chi-square) ซึ่งจะเลือกเฉพาะปัจจัยที่คาดว่าจะมีผลทำให้เกิดความแตกต่างของผู้ตอบต่างกลุ่มได้เท่านั้น ผลจากการวิเคราะห์ดังต่อไปนี้

ในการศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของผู้ถูกคุมประพฤติและปัญหาการคุมประพฤติศึกษาเฉพาะกรณีศาลจังหวัดอุบลราชธานี มีสมมติฐานการวิจัย 7 ประการ คือ ประการแรก ผู้ถูกคุมประพฤติที่มีสถานภาพโสดจะกระทำผิดมากกว่าสมรส ผู้ถูกคุมประพฤติที่มีอายุวัยผู้ใหญ่จะกระทำผิดมากกว่าวัยอื่น ๆ ผู้ถูกคุมประพฤติที่มีระดับรายได้ต่ำจะกระทำผิดมากกว่าผู้ที่มีรายได้สูง ผู้ถูกคุมประพฤติที่มีญาติพี่น้องในครอบครัวเดียวกันที่เคยกระทำผิดจะกระทำผิดมากกว่าผู้ที่ไม่ใช่ญาติพี่น้องกระทำผิด ผู้ถูกคุมประพฤติที่มีระดับการศึกษาต่ำจะกระทำผิดมากกว่าผู้ที่มีการศึกษาสูง ผู้ถูกคุมประพฤติที่คบหาสมาคมกับเพื่อนที่เคยกระทำผิดจะกระทำผิดมากกว่าผู้ที่ไม่ไปคบหาสมาคมกับที่เคยกระทำผิด และประการสุดท้าย ผู้ถูกคุมประพฤติอาศัยอยู่ในชุมชนแออัดจะกระทำผิดมากกว่าผู้ที่อยู่อาศัยอยู่นอกชุมชนแออัด

ผลการวิจัยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ปัจจัยทางด้านประชากร

1.1 สถานภาพการสมรส

สถานภาพการสมรสเป็นตัวกำหนดบทบาทและหน้าที่ของบุคคลเหมือนกับสถานภาพด้านอื่น ๆ ปกติสถานภาพสมรสมักจะแบ่งออกเป็นโสด สมรส หม้าย หย่าร้าง และแยกกันอยู่ สำหรับการวิเคราะห์ครั้งนี้แบ่งสถานภาพออกเป็นสองกลุ่ม คือ โสด และสมรส (แต่งงาน หม้าย หย่าร้าง และแยกกันอยู่) สาเหตุที่แบ่งเช่นนี้เพราะต้องการเปรียบเทียบถึงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของผู้ถูกคุมประพฤติเนื่องจากการแสดงบทบาทหรือกิจกรรมต่าง ๆ ระหว่างคนโสดและสมรสแตกต่างกัน สิ่งเหล่านี้นอกจากทำให้มีผลต่อความแตกต่างทางด้านพฤติกรรม ความคิดเห็นค่านิยมการปฏิบัติหน้าที่ เนื่องจากคนโสดมีอิสระเสรีภาพมากกว่าผู้ที่สมรส ความเป็นอิสระในบทบาทหน้าที่ตลอดจนความคิด คนโสดน่าจะกระทำผิดมากกว่าคนที่สมรส เช่น สนิท สม่ัครการ และคณะ, (2530: 21) ศึกษาพฤติกรรมและทัศนคติเกี่ยวกับยาเสพติดของคนหนุ่มสาวไทยพบว่าผู้ติดยาเสพติดส่วนใหญ่ร้อยละ 67.7 เป็นโสด และร้อยละ 32.3 มีสถานภาพสมรส

สำหรับการศึกษาค่านี้ (ตารางที่ 5) พบว่า ผู้ถูกคุมประพฤติที่ติดยาเสพติดให้โทษที่มีสถานภาพโสดจะกระทำผิดมากกว่าผู้ที่สมรสคือ ร้อยละ 62.7 และร้อยละ 51.2 ตามลำดับ เมื่อพิจารณาค่าไคสแควร์ (chi-square) พบว่า ไม่มีความสัมพันธ์แตกต่างตามนัยสำคัญทางสถิติต่อการกระทำผิด

ตารางที่ 5 ร้อยละของผู้ถูกคุมประพฤติจำแนกตามสถานภาพสมรส

สถานภาพสมรส	คดียาเสพติดให้โทษ	คดีอื่น ๆ	รวม
โสด	62.7	37.3	100.0
สมรส	51.2	48.8	100.0
รวม	56.5 (91)	43.5 (70)	100.0 (161)
χ^2	= 1.71	f = 1	P-value = 0.19

อย่างไรก็ตามสภาพสมรสไม่ได้เป็นตัวแปรหรือปัจจัยตัวเดียวที่กำหนดความแตกต่างในการกระทำผิด หากขึ้นกับปัจจัยอื่นๆ ด้วย ดังนั้นจึงจำเป็นต้องหาปัจจัยหรือตัวแปรอื่นมาประกอบการพิจารณาร่วมกับสภาพสมรสด้วย ทั้งนี้เพื่อต้องการทราบว่าปัจจัยอื่นๆ มีความสัมพันธ์เชิงการกระทำผิดหรือไม่ สำหรับการวิเคราะห์ครั้งนี้ได้นำเขตชุมชนที่อยู่อาศัยมาหาความสัมพันธ์ด้วย

ข้อมูลตารางที่ 6 เป็นการแสดงความสัมพันธ์ระหว่างสภาพการสมรสกับเขตชุมชนที่อยู่อาศัย พบว่า ผู้ถูกคุมประพฤตินคดียาเสพติดให้โทษสภาพโรสดและสมรสอาศัยอยู่ในสลัมสภาพโรสดกระทำผิดอัตราส่วนร้อยละที่สูงกว่าผู้สมรสคือร้อยละ 81.2 และร้อยละ 43.8 ตามลำดับ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเขตชุมชนในสลัมเป็นแหล่งเสื่อมโทรมที่บุคคลอยู่อาศัยมีความหลากหลาย สิ่งเร้าต่างๆ ในการกระตุ้นให้ติดยาเสพติดได้ง่าย เมื่อพิจารณาค่าไคสแควร์ (chi-square) ปรากฏว่าผู้อาศัยอยู่ในสลัมจะกระทำผิดในคดียาเสพติดไม่มีความสัมพันธ์แตกต่างนัยสำคัญทางสถิติต่อการกระทำผิดคดียาเสพติดให้โทษ สำหรับที่อยู่อาศัยนอกสลัมพบว่า สภาพโรสดกระทำผิดร้อยละ 48.8 และสภาพสมรสกระทำผิดร้อยละ 52.9 ตามลำดับ เมื่อพิจารณาค่าไคสแควร์ (chi-square) ปรากฏว่ามีความสัมพันธ์แตกต่างนัยสำคัญทางสถิติแสดงให้เห็นว่าสภาพโรสดและสมรสในเขตนอกสลัมจะมีความแตกต่างในการกระทำผิด

โดยสรุป การศึกษาสภาพสมรสต่อการกระทำผิดในคดียาเสพติดให้โทษ เมื่อพิจารณาค่าไคสแควร์ (chi-square) ไม่มีความสัมพันธ์ตามนัยสำคัญทางสถิติแต่อย่างไร แต่เมื่อหาปัจจัยอื่นมาหาความสัมพันธ์ จึงพบความแตกต่างในการกระทำผิด เฉพาะผู้ที่อาศัยอยู่นอกสลัม จึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ว่า ผู้ถูกคุมประพฤตินที่มีสภาพโรสดจะกระทำผิดมากกว่าผู้ที่สมรส

ตารางที่ 6 ร้อยละของผู้ถูกคุมประพฤติจำแนกตามสถานภาพสมรสและเขตชุมชนที่อยู่อาศัย

สถานภาพสมรสและ เขตชุมชนที่อยู่อาศัย	คดียาเสพติดให้โทษ	คดีอื่น ๆ	รวม
<u>ในสลัม</u>			
โสด	81.2	18.8	100.0
สมรส	43.8	56.2	100.0
รวม	68.8 (38)	31.2 (15)	100.0 (53)
χ^2	5.34	f = 1	P-value = 0.02
<u>นอกสลัม</u>			
โสด	48.8	51.2	100.0
สมรส	52.9	47.1	100.0
รวม	51.3 (58)	48.7 (55)	100.0 (113)
χ^2	= 0.04	f = 1	P-value = 0.82

1.2 อายุ

อายุของบุคคลนั้น มักจะสะท้อนให้เห็นความแตกต่างของโอกาสเรียนรู้ทางสังคม ซึ่งอายุที่แตกต่างกัน อาจทำให้บุคคลมีความคิดเห็นต่อเรื่องต่างๆ แตกต่างกันด้วย อายุเป็นตัวแปรที่สะท้อนให้เห็นภูมิหลัง และประสบการณ์ที่ผ่านมาของชีวิต เพราะอายุต่างกันมีโอกาสทำน้อยในการเรียนรู้ทางสังคมแตกต่างกัน ยิ่งอายุมากประสบการณ์การเรียนรู้ก็มาก อายุก็อาจจะจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้บุคคลมีบทบาท การกระทำ ความเชื่อที่แตกต่างกันไป เช่น จากการศึกษาของ โสภาค ชูพิกุลชัย และคณะ, (2533: 29) ศึกษาการแพร่ระบาดของสารเสพติดให้โทษ ในเด็กและเยาวชนย่านชุมชนแออัด ศึกษาเฉพาะในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า ผู้ติดยาเสพติดกลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่มีอายุเฉลี่ย 16 ปี จำนวนร้อยละ 49.0 มีอายุระหว่าง 17-18 ปี จำนวนร้อยละ 36.6 มีอายุระหว่าง 15-16 ปี จำนวนร้อยละ 11.7 มีอายุระหว่าง 13-14 ปี จำนวนร้อยละ 21

มีอายุระหว่าง 11-12 ปี จำนวนร้อยละ 0.7 มีอายุระหว่าง 19-20 ปี และประจัน มณีนิล
ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษของผู้กระทำผิดที่เป็นชาวไทยมุสลิมใน
จังหวัดภาคใต้ พบว่า ผู้ติดยาเสพติดส่วนใหญ่มีอายุอยู่ในระหว่าง 21-30 ปี ร้อยละ 81.5 เป็น
ผู้ที่มีอายุระหว่าง 13-20 ปี ร้อยละ 18.3 เป็นผู้ที่มีอายุระหว่าง 31-40 ปี ร้อยละ 18.7 และ
เป็นผู้ที่มีอายุตั้งแต่ 40 ปีขึ้นไป ร้อยละ 3.5

สำหรับการศึกษารังนี้ ในตารางที่ 7 พบว่า ผู้ถูกคุมประพฤตินาคติยาเสพติดให้โทษที่
กระทำผิดอยู่ในวัยผู้ใหญ่ร้อยละ 60.0 และวัยอื่นๆ ร้อยละ 55.7 ซึ่งเมื่อพิจารณาค่าร้อยละพบว่า
อายุในวัยผู้ใหญ่และอายุในวัยอื่นๆ การกระทำผิดมีลักษณะใกล้เคียงกัน อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณา
ค่าไคสแควร์ (X^2) พบว่า ร้อยอายุของผู้กระทำผิดมีความสัมพันธ์แตกต่างตามนัยสำคัญทางสถิติ
ในการกระทำผิด

ตารางที่ 7 ร้อยละของผู้ถูกคุมประพฤตินาแยกตามอายุ

อายุ	คติยาเสพติดให้โทษ	คติอื่น ๆ	รวม
วัยผู้ใหญ่	60.0	40.0	100.0
วัยอื่น ๆ	55.7	44.3	100.0
รวม	56.5 (91)	43.5 (70)	100.0 (161)
X^2	0.04	f = 1	P-value = 0.82

อย่างไรก็ตาม อายุไม่ได้เป็นตัวแปร หรือปัจจัยเพียงตัวเดียวที่กำหนดความแตกต่าง
ในการกระทำผิดในคติยาเสพติดให้โทษหากขึ้นอยู่กับปัจจัยอื่นๆ ด้วย ดังนั้นจึงจำเป็นต้องหาปัจจัย
หรือตัวแปรอื่นมาประกอบการพิจารณาร่วมกับอายุด้วย ทั้งนี้เพื่อต้องการทราบว่าอายุหรือปัจจัยอื่นๆ
มีส่วนทำให้ผู้ถูกคุมประพฤติกระทำผิด

ข้อมูลจากตารางที่ 8 เป็นการแสดงความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับชุมชนที่อยู่อาศัย ปรากฏว่าผู้อาศัยอยู่ในสลัมกระทำผิดคดียาเสพติดมีอายุแตกต่างกันในการกระทำผิด กล่าวคือ อายุวัยอื่นๆ กระทำผิดร้อยละ 55.6 ขณะที่อายุวัยผู้ใหญ่กระทำผิดร้อยละ 46.0 ซึ่งเมื่อพิจารณาจากค่าร้อยละของผู้กระทำผิดจะมีลักษณะใกล้เคียงกันสำหรับผู้กระทำผิดที่อาศัยอยู่ในสลัม แต่เมื่อนำค่าร้อยละมาพิจารณาเปรียบเทียบค่าไคสแควร์ (X^2) ไม่มีความสัมพันธ์แตกต่างนัยสำคัญทางสถิติ สำหรับนอก สลัมพบว่า วัยอายุมีผลต่อการกระทำผิดคดียาเสพติดให้โทษ กล่าวคือ ผู้มีอายุวัยอื่นๆ จะกระทำผิด ร้อยละ 87.5 ขณะที่อายุวัยผู้ใหญ่กระทำผิดร้อยละ 50.0 จากค่าร้อยละพบความแตกต่างหลากหลายของกลุ่มอายุบุคคลที่อยู่ในวัยอื่นๆ ซึ่งเป็นความสัมพันธ์ระหว่างอายุและเขตชุมชนที่อยู่อาศัย

โดยสรุปจากการศึกษาปัจจัยเกี่ยวกับอายุของผู้กระทำผิดในคดียาเสพติดให้โทษ เมื่อพิจารณาค่าไคสแควร์ (chi-square) มีความสัมพันธ์ตามนัยสำคัญทางสถิติ แต่เมื่อนำปัจจัยอื่น มาหาความสัมพันธ์ ไม่มีความสัมพันธ์แตกต่างนัยสำคัญทางสถิติ จึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ว่า ผู้ถูกคุมประพฤติที่มีอายุวัยผู้ใหญ่จะกระทำผิดมากกว่าวัยอื่นๆ

ตารางที่ 8 ร้อยละของผู้ถูกคุมประพฤติจำแนกตามอายุและ เขตชุมชนที่อยู่อาศัย

อายุและเขตชุมชน ที่อยู่อาศัย	คดียาเสพติดให้โทษ	คดีอื่นๆ	รวม
<u>ในสลัม</u>			
วัยผู้ใหญ่	46.0	54.0	100.0
วัยอื่น ๆ	55.6	44.4	100.0
รวม	51.3 (58)	48.7 (55)	100.0 (113)
χ^2	0.37	f = 1	P-value = 0.41
<u>นอกสลัม</u>			
วัยผู้ใหญ่	50.0	50.0	100.0
วัยอื่น ๆ	87.5	12.5	100.0
รวม	68.8 (33)	31.2 (15)	100.0 (48)
χ^2	= 6.20	f = 1	P-value = 0.01

2. ปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจ

รายได้

รายได้ทางเศรษฐกิจของบุคคลนั้น จะสะท้อนให้เห็นโอกาสความเป็นอยู่ของบุคคลในสังคม เนื่องจากบุคคลทุกคนมีเป้าหมายในการดำรงชีวิตของตนเองแทบทุกคน ขึ้นอยู่กับโอกาสที่บุคคลนั้นจะหารายได้มากน้อยเพียงใด ในขณะที่เดียวกันสังคมทุกสังคมมีจุดหมายปลายทางให้คนในสังคมยึดมั่นในการอยู่ร่วมกัน แต่ค่านิยมทางสังคมที่กำหนดให้บุคคลปฏิบัติ มีจำกัดเสรีภาพให้อยู่ในขอบเขต เนื่องจากทุกคนในสังคมมีเป้าหมายในการดำรงชีวิตไม่เหมือนกัน เช่นเดียวกับรายได้ของแต่ละบุคคลก็ไม่เหมือนกัน บุคคลที่มีรายได้ต่ำก็ต้องการอยากรวย ความต้องการอยากรวยจึงคิดค้นหาวิธีการต่างๆ ที่จะให้ได้เงินมากๆ เป็นต้นว่า หาวิธีผิดกฎหมายมาใช้ เช่น การกรรณาผิดกฎหมายต่างๆ ซึ่งเป็นเหตุให้ถูกจับกุมดำเนินคดี เช่น จากการศึกษาของ ประจักษ์ มณีนิล,

(2529: 55) ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษของผู้กระทำความผิดที่เป็นชาวไทยมุสลิมในจังหวัดภาคใต้ พบว่า ผู้ติดยาเสพติดให้โทษเป็นผู้ที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนอยู่ระหว่าง 2,001-3,000 บาท ร้อยละ 35.4 เป็นผู้ที่มีรายได้อยู่ระหว่าง 1,000-2,000 บาท ร้อยละ 30 เป็นผู้ที่มีรายได้ต่ำกว่า 1,000 บาท ร้อยละ 15.6 เป็นผู้ที่มีรายได้อยู่ระหว่างตั้งแต่ 3,000 บาทขึ้นไป ร้อยละ 14.0 และเป็นผู้ที่ไม่มีรายได้ ร้อยละ 4.3 และโสภา ชูพิกุลชัย และคณะ, (2530: 30) ศึกษาการแพร่ระบาดของสารเสพติดให้โทษในเด็กและเยาวชนย่านชุมชนแออัดศึกษาเฉพาะในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า ผู้ติดยาเสพติดให้โทษเป็นผู้ที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีรายได้ 1,811.55 บาท จำนวนร้อยละ 42.2 มีรายได้ระหว่าง 1,001-2,000 บาท จำนวนร้อยละ 26.5 มีรายได้ต่ำกว่า 1,000 บาท จำนวนร้อยละ 19.3 มีรายได้ระหว่าง 2,001-3,000 บาท จำนวนร้อยละ 4.8 มีรายได้ระหว่าง 3,001-4,000 บาท จำนวนร้อยละ 2.4 มีรายได้ระหว่าง 4,001-5,000 บาท จำนวนร้อยละ 2.4 มีรายได้มากกว่า 5,000 บาท

สำหรับการศึกษานี้ ตารางที่ 9 พบว่า รายได้ของผู้กระทำความผิดในคดียาเสพติดให้โทษมีรายได้ต่ำ ร้อยละ 64.4 และรายได้สูงร้อยละ 47.3 จากค่าร้อยละพบว่า ผู้ถูกคุมประพฤติจะกระทำความผิดในขณะที่มีรายได้ต่ำ แต่เมื่อพิจารณาค่าไคสแควร์ (X^2) พบว่า รายได้ของผู้กระทำความผิดในคดียาเสพติดให้โทษไม่มีความสัมพันธ์แตกต่างตามนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 9 ร้อยละของผู้ถูกคุมประพฤติจำแนกตามรายได้

รายได้	คดียาเสพติดให้โทษ	คดีอื่น ๆ	รวม
ต่ำ	64.4	35.6	100.0
สูง	47.3	52.7	100.0
รวม	56.5 (91)	43.5 (70)	100.0 (161)
X^2	4.07	f = 1	P-value = 0.04

อย่างไรก็ตาม รายได้ไม่ได้เป็นตัวแปรหรือปัจจัยเพียงตัวเดียวที่กำหนดความแตกต่างในการกรรหาคิด หากขึ้นกับปัจจัยอื่นๆ ด้วย ดังนั้นจึงได้นำตัวแปรอื่นๆ มาประกอบการพิจารณาร่วมกันนี้ เพื่อต้องการทราบว่ารายได้หรือตัวแปรอื่นมีส่วนทำให้ผู้ถูกคุมประพฤติกรรหาคิด

ตารางที่ 10 เป็นการแสดงความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับเขตชุมชนที่อยู่อาศัย ปรากฏว่า ผู้กรรหาคิดในคดียาเสพติดให้โทษอาศัยอยู่ในเขตชุมชนสลัมประกอบอาชีพมีรายได้ต่ำ ร้อยละ 52.2 และรายได้สูงกรรหาคิดร้อยละ 47.6 ในขณะที่ผู้กรรหาคิดที่อาศัยอยู่นอกสลัม ผู้กรรหาคิดมีรายได้สูงร้อยละ 88.9 และมีรายได้ต่ำร้อยละ 64.1 เมื่อพิจารณาทิศทางการกระจายค่าร้อยละ พบว่า รายได้ของบุคคลไม่มีผลต่อการกรรหาคิดที่แตกต่างกันในค่าร้อยละ อย่างไรก็ตามเมื่อนำค่ารายได้มาหาความสัมพันธ์กับเขตชุมชนที่อยู่อาศัยไม่พบความแตกต่าง

โดยสรุป รายได้ของบุคคลมีผลต่อการกรรหาคิดในคดียาเสพติดให้โทษ เมื่อพิจารณาค่าไคสแควร์ (chi-square) ไม่มีความสัมพันธ์ตามนัยสำคัญทางสถิติแต่อย่างไร แต่เมื่อนำปัจจัยอื่นมาพิจารณาหาความสัมพันธ์ ไม่มีความสัมพันธ์แตกต่างนัยสำคัญทางสถิติ จึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ว่า ผู้ถูกคุมประพฤติที่มีรายได้ต่ำจะกรรหาคิดมากกว่าผู้มีรายได้สูง

ตารางที่ 10 ร้อยละของผู้ถูกคุมประพฤตินักโทษแยกตามรายได้และเขตชุมชนที่อยู่อาศัย

รายได้และเขตชุมชนที่อยู่อาศัย	คดียาเสพติดให้โทษ	คดีอื่น ๆ	รวม
<u>ในสลัม</u>			
รายได้ต่ำ	52.2	47.8	100.0
รายได้สูง	47.6	52.4	100.0
รวม	51.3 (58)	48.7 (55)	100.0 (161)
χ^2	0.18	f = 1	P-value = 0.89
<u>นอกสลัม</u>			
รายได้ต่ำ	64.1	35.9	100.0
รายได้สูง	88.9	11.1	100.0
รวม	68.8 (33)	32.3 (15)	100.0 (161)
χ^2	= 1.09	f = 1	P-value = 0.29

3. ปัจจัยทางด้านสังคม

3.1 ญาติพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกันเคยกระทำผิด

ในสังคมชนบทระดับเครือญาติยังเป็นระบบครอบครัวขยายการอยู่ร่วมกันในหมู่เครือญาติ มีความผูกพันทางครอบครัวช่วยเหลือซึ่งกันและกัน โดยครอบครัวเป็นสถาบันแรกๆ ที่ให้การอบรมสั่งสอนเรียนรู้สิ่งต่างๆ มีความสัมพันธ์และร่วมมือกันอย่างใกล้ชิด เนื่องจากสถาบันครอบครัวเป็นสถาบันแรกและมีความสำคัญต่อสังคม การมีญาติพี่น้องในครอบครัวเดียวกันเคยกระทำผิดอาจจะปัจจัยหนึ่งที่ทำให้บุคคลกระทำผิด เช่น สุเทพ เขาวลิต, (2521: 54) ศึกษาการเปลี่ยนแปลงภาพตัวเองของผู้ติดยาเสพติด: กรณีศึกษาผลการบำบัดรักษา ณ สำนักงานสงฆ์ถ้ากรชบอกพบว่า สถานภาพในครอบครัว ความรับผิดชอบในครอบครัว เป็นสิ่งที่น่าจะมีอิทธิพลต่อการเสพและเลิกเสพติดได้ ผู้ติดยาเสพติดที่เข้ารับการบำบัดรักษาสวนใหญ่ยังไม่ต้องมีความรับผิดชอบในครอบครัวร้อยละ 79.51 ส่วนผู้ป่วยที่เป็นหัวหน้าครอบครัวหรือคู่สมรสของหัวหน้าครอบครัว ที่ต้องมีการรับผิดชอบต่อครอบครัวมีเพียงร้อยละ 19.67 ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวร้อยละ 51.64 มีความสัมพันธ์กับผู้อื่นที่อยู่อาศัยอยู่ร่วมกันมีร้อยละ 39.34 มีความสัมพันธ์กับปานกลางร้อยละ 6.56 มีความสัมพันธ์ที่ไม่ดี และโศภา ชูพิกุลชัยและคณะ, (2533: 30) ศึกษาการแพร่ระบาดของติดยาเสพติดให้โทษในเด็กและเยาวชนย่านชุมชนแออัด : ศึกษาเฉพาะในกรุงเทพมหานคร พบว่าความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดาและญาติพี่น้องกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จำนวนร้อยละ 40.1 ตอบว่าบิดามารดาสมรสและอยู่ร่วมกันจำนวนร้อยละ 29.13 บิดามารดาหย่ากัน จำนวนร้อยละ 13.6 บิดามารดาแยกกันอยู่ จำนวนร้อยละ 10.9 บิดาเสียชีวิต จำนวนร้อยละ 3.4 มารดาเสียชีวิต จำนวนร้อยละ 2.7 บิดามารดาเสียชีวิต

สำหรับการศึกษาคั้งนี้ ตารางที่ 11 พบว่า ผู้ถูกคุมประพฤติติดยาเสพติดให้โทษ ญาติพี่น้องไม่เคยถูกจับกุมดำเนินคดีร้อยละ 57.6 เคยถูกจับกุมดำเนินคดีร้อยละ 51.7 เมื่อพิจารณาจากค่าไคสแควร์ (χ^2) พบว่าไม่มีความสัมพันธ์แตกต่างตามนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 11 ร้อยละของผู้ถูกคุมประพฤติจำแนกตามญาติพี่น้องที่เคยถูกจับกุมดำเนินคดี

ญาติพี่น้องเคยถูกจับกุม	คดียาเสพติดให้โทษ	คดีอื่น ๆ	รวม
เคย	51.7	48.3	100.0
ไม่เคย	57.6	42.4	100.0
รวม	56.5 (91)	43.5 (70)	100.0 (161)
χ^2	0.13	f = 1	P-value = 0.71

อย่างไรก็ตามการที่ครอบครัวมีญาติพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกัน เคยถูกจับกุมดำเนินคดี ไม่ได้เป็นตัวแปรหรือปัจจัยที่กำหนดความแตกต่างในการกระทำผิด หากขึ้นอยู่กับปัจจัยอื่นๆ จึงได้นำ เขตชุมชนที่อยู่อาศัยมาหาความสัมพันธ์

จากตารางที่ 12 เป็นการแสดงความสัมพันธ์ระหว่างญาติพี่น้องเคยกระทำผิดกับเขตชุมชนที่อยู่อาศัย ปรากฏว่า เมื่อพิจารณาจากร้อยละ กลุ่มญาติพี่น้องไม่เคยกระทำผิดในร้อยละ 53.2 เคยกระทำผิดร้อยละ 42.1 และเขตที่อยู่อาศัยนอกสลัมปรากฏว่า ร้อยละ 70.0 มีญาติพี่น้องเคยกระทำผิด และร้อยละ 68.4 ไม่เคยมีญาติเคยกระทำผิด แต่เมื่อพิจารณาค่า χ^2 (chi-square) ในกลุ่มญาติพี่น้องเคยกระทำผิดที่อาศัยอยู่ในสลัมไม่มีความสัมพันธ์แตกต่างนัยสำคัญทางสถิติ แต่ในกลุ่มผู้อาศัยอยู่นอกสลัมมีความสัมพันธ์แตกต่างนัยสำคัญในเชิงสถิติต่อการกระทำผิด เนื่องจากจากชีวิตในสังคมปัจจุบันเป็นการต่อสู้กับสภาพสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงไป ความทันสมัยของกลุ่มสังคม กลุ่มบุคคลมีความแตกต่างในหน้าที่การงาน ความคุ้นเคยสนิทสนม การติดต่อสื่อสารเป็นไปได้ง่าย

โดยสรุป เมื่อพิจารณาค่าร้อยละของผู้กระทำผิดที่มีญาติพี่น้องเคยกระทำผิดและไม่เคยกระทำผิดมีลักษณะใกล้เคียงกัน แต่เมื่อได้นำปัจจัยอื่นมาหาความสัมพันธ์ ปรากฏว่า ผู้อาศัยนอกสลัมที่มีญาติกระทำผิดมีความสัมพันธ์ตามนัยสำคัญทางสถิติ สำหรับผู้อาศัยอยู่ในสลัมที่มีญาติเคยกระทำผิดไม่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิด จึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ว่า ผู้ถูกคุมประพฤติที่มีญาติพี่น้องในครอบครัวเดียวกันเคยกระทำผิดจะกระทำผิดมากกว่าผู้ไม่มีญาติพี่น้องกระทำผิด

ตารางที่ 12 ร้อยละของผู้ถูกคุมประพฤติจำแนกตามญาติพี่น้อง เคยกระทำความผิดและเขตชุมชนที่อยู่อาศัย

ญาติพี่น้องเคยกระทำความผิดและเขตชุมชนที่อยู่อาศัย	คดียาเสพติดให้โทษ	คดีอื่น ๆ	รวม
<u>ในสลัม</u>			
เคย	42.1	57.9	100.0
ไม่เคย	53.2	46.8	100.0
รวม	51.3 (58)	48.7 (55)	100.0 (113)
χ^2	0.39	f = 1	P-value = 0.52
<u>นอกสลัม</u>			
เคย	70.0	30.0	100.0
ไม่เคย	68.4	31.6	100.0
รวม	68.8 (33)	31.2 (15)	100.0 (48)
χ^2	= 0.00	f = 1	P-value = 1.00

3.2 การศึกษา

การศึกษาเป็นปัจจัยสำคัญในการที่จะผลักดันให้คนเป็นคนทันสมัย มีความคิดก้าวหน้า เนื่องจากการศึกษาเป็นเครื่องชี้วัดระดับความรู้ ความสามารถส่วนตัวของบุคคล การศึกษาเป็นโอกาสที่บุคคลจะได้รับความสำเร็จในหน้าที่การงาน ยิ่งสังคมปัจจุบันผู้มีการศึกษาสูงย่อมมีโอกาสในการเลือกงานได้มากกว่าผู้มีการศึกษาต่ำ และมีงานที่เหมาะสมไม่ตกงาน เมื่อมีงานทำที่ดี ย่อมมีโอกาสในด้านทางเศรษฐกิจที่ดีด้วย ในขณะที่ผู้มีการศึกษาต่ำโอกาสการทำงานหรือเลือกงานที่มั่นคงก็มีน้อย ดังนั้นการศึกษาก็อาจจะเป็นที่มาของรายได้ด้วย เมื่อมีการศึกษาต่ำก็อาจจะเป็นสาเหตุหนึ่งในการกระทำความคิด เช่น สนิท สม่ครกร และคณช, (2530: 12) ศึกษาถึงพฤติกรรมและทัศนคติเกี่ยวกับยาเสพติดของคนหนุ่มสาวไทย พบว่าบรรดาผู้ติดยาเสพติดส่วนมากมีการศึกษาต่ำ คือ ไม่เกินชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 (ม.ศ.3) มีถึงร้อยละ 85.2 ของตัวอย่างทั้งหมด และในจำนวนนี้มีถึงร้อยละ 44.8 ที่จบแต่ประถมศึกษา (ป.4-7) นอกจากนี้ยังมีอีก 48 ราย ร้อยละ 4.2 ที่ไม่เคยเข้าโรงเรียนเลย ส่วนผู้ที่มีการศึกษาสูงกว่าระดับมัธยมศึกษา ม.6 (ม.ศ.5) นั้นพบว่าค่อนข้างน้อย คือเพียงร้อยละ 6.5 และโสภา ชูพิกุลชัยและคณช, (2533: 29) ศึกษาการแพร่ระบาดของสารเสพติดให้โทษในเด็กและเยาวชนย่านชุมชนแออัดในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ระดับการศึกษาจำนวนร้อยละ 55.9 มีการศึกษาต่ำกว่า ป.6 จำนวนร้อยละ 33.1 มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 1-3 จำนวนร้อยละ 6.2 กำลังศึกษาอยู่ จำนวนร้อยละ 4.1 ไม่ได้เรียนหนังสือเลย

สำหรับการศึกษาคั้งนี้ ตารางที่ 13 พบว่าผู้ถูกคุมประพฤติในคดียาเสพติดให้โทษสำเร็จ การศึกษาระดับต่ำร้อยละ 53.9 และสำเร็จการศึกษาระดับสูงร้อยละ 66.7 ซึ่งปรากฏว่าผู้สำเร็จ การศึกษาระดับต่ำและสูงมีลักษณะที่ใกล้เคียงกัน เมื่อพิจารณาจากค่าไคสแควร์ (χ^2) พบว่า ไม่มี ความสัมพันธ์แตกต่างนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 13 ร้อยละของผู้ถูกคุมประพฤติจำแนกตามการศึกษา

การศึกษา	คดียาเสพติดให้โทษ	คดีอื่น ๆ	รวม
การศึกษาดำ	53.9	46.1	100.0
การศึกษาสูง	66.7	33.3	100.0
รวม	56.5 (91)	43.5 (70)	100.0 (161)
χ^2	1.26	f = 1	P-value = 0.26

อย่างไรก็ตาม การศึกษาไม่ได้เป็นตัวแปรหรือปัจจัยเดียวที่เป็นตัวกำหนดความแตกต่างในการกระทำผิด หากขึ้นกับปัจจัยอื่นๆ ด้วย เพื่อความเด่นชัดของการวิจัยจึงได้นำเขตชุมชนที่อยู่อาศัยมาร่วมพิจารณาด้วยเป็นการแสดงความสัมพันธ์ระหว่างการศึกษากับเขตชุมชนที่อยู่อาศัยในการกระทำผิด

จากตารางที่ 14 ปรากฏว่าในสัปดาห์ผู้กระทำผิดในคดียาเสพติดให้โทษสำเร็จการศึกษาสูงจะกระทำผิดร้อยละ 80.0 และการศึกษาดำร้อยละ 60.7 เนื่องจากในสัปดาห์โอกาสและการแสวงหาความรู้มีได้มาก เพราะสัปดาห์จะเกิดขึ้นเฉพาะในเขตเมืองเท่านั้นซึ่งเขตเมืองการคมนาคมสะดวก การศึกษาและวิทยาการต่างๆ มีพร้อมเพียงเป็นสาเหตุให้ผู้อาศัยอยู่ในสัปดาห์สามารถติดต่อหรือมีโอกาสดำเนินการศึกษามาก สำหรับนอกสัปดาห์พบว่าการกระทำผิดในคดียาเสพติดให้โทษสำเร็จการศึกษาระดับต่ำและสูงในอัตราส่วนใกล้เคียงกันคือร้อยละ 52.0 และ 46.2 ตามลำดับ แต่เมื่อทดสอบค่าสถิติไคสแควร์ (chi-square) ไม่มีความสัมพันธ์แตกต่างนัยสำคัญทางสถิติ

โดยสรุป ระดับการศึกษาของผู้กระทำผิดในคดียาเสพติดให้โทษ เมื่อพิจารณาคำร้อยละ ปรากฏว่า ระดับการศึกษาต่ำและสูงมีลักษณะใกล้เคียงกันคือ ร้อยละ 53.9 และ 66.7 ตามลำดับ และเมื่อนำคำร้อยละไปหาความสัมพันธ์กับปัจจัยอื่นๆ ก็ไม่พบความแตกต่างตามนัยสำคัญทางสถิติในการกระทำผิด จึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ว่า ผู้ถูกคุมประพฤติที่มีระดับการศึกษาดำจะกระทำผิดมากกว่าผู้ที่มีการศึกษาสูง

ตารางที่ 14 ร้อยละของผู้ถูกคุมประพฤติจำแนกตามการศึกษาและเขตชุมชนที่อยู่อาศัย

การศึกษาและเขตชุมชนที่อยู่อาศัย	คดียาเสพติดให้โทษ	คดีอื่น ๆ	รวม
<u>ในสลัม</u>			
การศึกษาต่ำ	60.7	39.3	100.0
การศึกษาสูง	80.0	20.0	100.0
รวม	68.8 (33)	31.2 (15)	100.0 (48)
χ^2	1.22	f = 1	P-value = 0.27
<u>นอกสลัม</u>			
การศึกษาต่ำ	52.0	48.0	100.0
การศึกษาสูง	46.2	53.8	100.0
รวม	51.3 (58)	48.7 (5)	100.0 (113)
χ^2	= 1.26	f = 1	P-value = 0.26

3.3 การคบเพื่อนที่เคยกระทำความผิด

สังคมปัจจุบัน เป็นสังคมที่ต้องพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน การคบหาสมาคมกับผู้อื่นจึงนับว่าเป็นปัจจัยสำคัญของบุคคลปัจจัยหนึ่ง การได้เพื่อนดีตัวเองก็ต้องดีไปด้วย แต่ถ้าคบเพื่อนไม่ดี โดยเฉพาะเพื่อนที่เคยติดยาเสพติดให้โทษก็อาจจะทำให้บุคคลนั้นไม่ดีไปด้วย การคบหาสมาคมกับคนอื่นนับว่าเป็นปัจจัยที่สำคัญที่จะชักนำไปทางที่ดีหรือการกระทำผิดได้ ยิ่งมีการคบค้าสมาคมที่สม่ำเสมอและใกล้ชิดมากเท่าใด ความถี่ของการติดต่อสัมพันธ์หรือเข้ากลุ่มสมาคมต่างๆ และระยะเวลาในการติดต่อสัมพันธ์ทำให้บุคคลนั้นได้รับการยอมรับ และสนิทสนมจากกลุ่มมากเท่าใดก็จะทำให้เกิดการเรียนรู้มาก และเลียนแบบก็ทำได้ง่าย การคบหาสมาคมกับผู้เคยกระทำผิดก็อาจจะจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้บุคคลกระทำผิดขึ้นได้ เช่น ประจัน มณีนิล, (2529: 64) ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษของผู้กระทำผิดที่เป็นชาวไทยมุสลิมในจังหวัดภาคใต้ พบว่าผู้ติดยาเสพติดให้โทษระดับมากร้อยละ 70.8 มีเพื่อนแนะนำ ร้อยละ 15.6 มีเพื่อนแนะนำและชักจูงใจในการเสพยาเสพติดในระดับปานกลางร้อยละ 13.6

สำหรับการศึกษาคำนี้ (ตารางที่ 15) พบว่า ผู้ถูกคุมประพฤติติดยาเสพติดให้โทษ ร้อยละ 56.7 ไม่เคยคบหาสมาคมกับเพื่อนที่เคยกระทำผิด ร้อยละ 56.2 คบหาสมาคมกับเพื่อนที่เคยกระทำผิด ซึ่งพิจารณาจากค่าร้อยละ การคบหาสมาคมกับเพื่อนที่เคยกระทำผิดมีลักษณะใกล้เคียงกัน แต่จากการวัดค่าไคสแควร์ X^2 พบว่า การคบหาสมาคมกับเพื่อนที่เคยกระทำผิดในคดียาเสพติดให้โทษมีผลต่อการกระทำผิดอย่างมีความสัมพันธ์แตกต่างกันอย่างสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 15 ร้อยละของผู้ถูกคุมประพฤติจำแนกตามการคบหาสมาคมกับเพื่อนที่เคยกระทำผิด

คบเพื่อนที่เคยกระทำผิด	คดียาเสพติดให้โทษ	คดีอื่น ๆ	รวม
เคย	56.2	43.8	100.0
ไม่เคย	56.7	43.3	100.0
รวม	56.5 (91)	43.5 (70)	100.0 (161)
X^2	0.00	f = 1	P-value = 1.00

อย่างไรก็ตาม การคบหาสมาคมกับเพื่อนที่เคยถูกจับกุมดำเนินคดีไม่ได้เป็นปัจจัยหรือตัวแปรเดียวที่กำหนดความแตกต่างในการกระทำผิด หากขึ้นกับปัจจัยอื่นๆ ด้วยเพื่อความเด่นชัดของการวิจัยจึงได้นำเอาเขตชุมชนที่อยู่อาศัยมาร่วมพิจารณา

จากตารางที่ 16 เป็นการแสดงความสัมพันธ์ระหว่างการคบหาสมาคมกับเพื่อนที่เคยกระทำผิดและเขตชุมชนที่อยู่อาศัย พบว่า เขตชุมชนที่อยู่อาศัยในสลัม ผู้ถูกคุมประพฤติในคดียาเสพติดให้โทษไม่เคยคบหาสมาคมกับเพื่อนที่เคยกระทำผิดร้อยละ 52.6 และเคยคบหาสมาคมร้อยละ 48.6 เมื่อพิจารณาค่าไคสแควร์ (X^2) พบว่า การคบหาสมาคมกับผู้เคยกระทำผิดมีความสัมพันธ์แตกต่างนัยสำคัญทางสถิติ เนื่องจากเขตชุมชนในสลัมเป็นแหล่งที่อยู่ในชุมชนเขตเมืองที่มีสังคมมนุษย์หลากหลาย การคบหาสมาคมเป็นไปได้ง่าย รวมทั้งการคมนาคมสื่อสารสะดวกสบาย เป็นแหล่งที่มีแนวโน้มที่จะให้คนกระทำผิดได้ง่าย สำหรับเขตชุมชนนอกสลัม จะพบว่าการคบหาสมาคมกับเพื่อนที่ไม่เคยกระทำผิดร้อยละ 73.7 และคบหากับเพื่อนที่เคยกระทำผิดร้อยละ 65.5 แต่เมื่อพิจารณาจากค่าไคสแควร์ (X^2) พบว่าไม่มีความสัมพันธ์แตกต่างตามนัยสำคัญทางสถิติ

โดยสรุป เมื่อพิจารณาค่าร้อยละของผู้กระทำผิดที่ไปมาหาสู่คบหาสมาคมกับเพื่อนที่กระทำผิดมีลักษณะใกล้เคียงกัน แต่เมื่อได้นำปัจจัยอื่นมาหาความสัมพันธ์ปรากฏว่า ผู้อาศัยอยู่ในสลัมมีความสัมพันธ์ตามนัยสำคัญทางสถิติ สำหรับผู้ที่อาศัยอยู่นอกสลัมไม่มีความสัมพันธ์แตกต่างตามนัยสำคัญทางสถิติ จึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ว่า ผู้ถูกคุมประพฤติที่คบหาสมาคมกับเพื่อนที่เคยกระทำผิดจะกระทำผิดมากกว่าผู้ที่ไม่เคยไปคบหาสมาคมกับผู้ที่ไม่เคยกระทำผิด

ตารางที่ 16 ร้อยละของผู้ถูกคุมประพฤติจำแนกตามการคบหาสมาคมกับเพื่อนที่เคยกระทำความผิดและ
เขตชุมชนที่อยู่อาศัย

คบเพื่อนที่เคยกระทำความผิด และเขตชุมชนที่อยู่อาศัย	คดียาเสพติดให้โทษ	คดีอื่น ๆ	รวม
<u>ในสลัม</u>			
เคย	48.6	51.4	100.0
ไม่เคย	52.6	47.4	100.0
รวม	51.3 (58)	48.7 (55)	100.0 (113)
χ^2	0.03	f = 1	P-value = 0.85
<u>นอกสลัม</u>			
เคย	65.5	34.5	100.0
ไม่เคย	73.7	26.3	100.0
รวม	68.8 (33)	31.2 (15)	100.0 (48)
χ^2	= 0.07	f = 1	P-value = 0.78

3.4 เขตชุมชนที่อยู่อาศัย

มูลเหตุที่นำเขตที่อยู่อาศัยมาพิจารณา เพราะคาดว่าบุคคลที่อยู่ในสภาวะแวดล้อมต่างกัน คือ เขตชุมชนชนบทและเมืองย่อมมีความแตกต่างกัน ทั้งในโอกาสที่จะได้รับข่าวสารความรู้ระดับความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล รวมทั้งประสบการณ์ในการดำรงชีวิตทางสังคม กล่าวไว้ว่าวิถีชีวิตของคนในเขตเมืองภายใต้เงื่อนไข ปัจจุบันทำให้คนคิดอ่านเป็นคนทันสมัยมากกว่าจะเป็นคนหัวโบราณ เพราะความเป็นเมืองนำเอาการเปลี่ยนแปลงมากมายสู่วิถีชีวิตของมนุษย์ ทำให้จุดเริ่มต้นของคนที่เกิดโตในเขตชนบทแตกต่างจากคนที่เติบโตในเขตเมืองและการดำเนินชีวิตของคนเมืองก็มีแนวโน้มเสี่ยงต่อการเสพยาเสพติดได้ง่าย เพราะว่าบุคคลอยู่ในสภาวะแวดล้อมต่างกัน ดังนั้นชุมชนที่อยู่อาศัยก็อาจจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้บุคคลได้กระทำการผิด เช่น โสภกา ชูพิกุลชัยและคณะ, (2533: 30) ศึกษาการแพร่ระบาดของสารเสพติดให้โทษในเด็กและเยาวชนย่านชุมชนแออัดในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่าย่านที่อยู่อาศัยกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จำนวนร้อยละ 29.5 อาศัยอยู่ในย่านชุมชนแออัด จำนวนร้อยละ 18.5 อาศัยอยู่ในชานเมือง จำนวนร้อยละ 17.1 อาศัยอยู่ในใจกลางเมือง จำนวนร้อยละ 12.3 อาศัยอยู่นอกแนว จำนวนร้อยละ 10.0 อาศัยอยู่ในหมู่บ้านจัดสรร จำนวนร้อยละ 6.2 อาศัยอยู่ในโรงงานก่อสร้าง จำนวนร้อยละ 5.5 อาศัยแฟลต

สำหรับการศึกษาค้างนี้ จากตารางที่ 17 พบว่า ผู้ถูกคุมประพฤติกี่กระทำการผิดดียาเสพติดให้โทษอาศัยอยู่ในสลัมมากกว่าคือ ร้อยละ 68.8 ขณะที่ผู้ถูกคุมประพฤติกี่อาศัยอยู่นอกสลัมกระทำการผิดร้อยละ 51.3 อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาค่าไคสแควร์ (X^2) พบว่าเขตชุมชนที่อยู่อาศัยไม่มีความสัมพันธ์แตกต่างนัยสำคัญทางสถิติ จึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตารางที่ 17 ร้อยละผู้ถูกคุมประพฤติกี่จำแนกตามเขตที่อยู่อาศัย

เขตที่อยู่อาศัย	คดียาเสพติดให้โทษ	คดีอื่น ๆ	รวม
ในสลัม	68.8	31.2	100.0
นอกสลัม	51.3	48.7	100.0
รวม	56.5 (91)	43.5 (70)	100.0 (161)
X^2	3.48	$f = 1$	P-value = 0.05